

Prelatovo pismo (lipanj 2015.)

Prelat i ovaj mjesec nastavlja svoja razmišljanja o obitelji: "Zemaljski put svetoga Josemaríje ispunjen je njegovim dragim poukama prema kojima moramo postojano širiti sveti dašak Nazaretske kuće."

4.06.2015.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Primam vaša pisma u kojima mi pričate toliko „divnih stvari“; također

mi govorite o hodočašćima na koje mislim svaki dan; i dok čitam konkretno, pratim vas u pohodu Majci Božjoj i našoj Majci.

Neizmjernom radošću i zahvalnošću Bogu i presvetoj Djevici Mariji po prvi put se na pet kontinenata slavio liturgijski spomen blaženoga Álvara del Portilla. A za koji tjedan sjedinit ćemo se s mnogim ljudima po cijelom svijetu na blagdan svetoga Josemaríje. Prošlo je četrdeset godina od onoga 26. lipnja 1975. Kada je Bog našega Utemeljitelja pozvao da uživa u njegovoj slavi. Koliko dobra nam je od tada postigao! Osim toga su se ispunile ove njegove riječi: ***s neba ću vam pomoći više.***

Među postignutim dobrima želim se zadržati na jednoj stvarnosti koja postoji od početka Opusa Dei i koja sada pada na dušu svakoga pojedinca: prenijeti domaći ambijent ove ***male obitelji***, vrlo brojne u

okrilju Crkve. Treba više moliti u marijanskoj godini za ustanovu obitelji i to nas poziva da razmišljamo o nekim njoj vlastitim obilježjima koja sjaje kao refleks ambijenta Svete kuće Isusa, Marije i Josipa, jer ***toj obitelji pripadamo***, kao što je tvrdio naš predragi Otac dok je mislio na Centre Djela i na sve kršćanske domove.

Gospodin nas je odabrao kako bismo nosili Božju ljubav, radost služenja i da se posebno trudimo naći ga među zidovima kuće svakoga pojedinca ili na radnom mjestu; tamo bi iz našega srca iz dana u dan trebala izaći mnoga djela zahvale. U potrebi čuvanja materijalnih i domaćih detalja u kući iz ljubavi prema Bogu i drugima nastaje autentičan kontemplativan dijalog. Dok profinjujemo te stvari, izgrađujemo Crkvu, Opus Dei i svoj dom.

Zemaljski put svetoga Josemaríje ispunjen je njegovim dragim poukama prema kojima moramo postojano širiti sveti dašak Nazaretske kuće. Promatrajmo različite trenutke odgovora našega Oca. Bog je htio da on nauči prve lekcije kršćanskoga života i brige da radosno služi drugima dok je živio skupa s roditeljima, sestrom i bratom. Baka i djed su bili prvi koji su ga naučili ponašati se kršćanski, što je vrlo važan temelj kako bi se skladno i bez zajedljivosti razvijala ljudska i kršćanska osobnost djece, mladeži i mladih ljudi.

Kad mu je Bog udahnuo Opusa Dei, naš Otac je sve razumio. Zatim, u prvom studentskom domu Ferraz, uz pomoć malobrojnih sinova onih prvih godina radio je kako bi stvorio ugodnu klimu posred apsolutne neimaštine; a sanjao je o univerzalnosti Djela, u istom

obiteljskom tonu koji moramo
načiniti i mi po svim mjestima.

Kasnije, dok se gradilo centralno
sjedište Opusa Dei, uz poticaj don
Álvara, tvrdio je da ti zidovi
**izgledaju kao od kamena, a od
ljubavi su;** jer toliko obilna je bila
molitva, žrtva, rad i interes kako bi
se dobro dovršila građevina, misleći
također na ljude koji bi trebali doći
budućih godina. Njegov primjer i
riječ u tome bili su najbolja škola za
sve, a na poseban način za žene Djela
koje su se na vrijeme pobrinule o
Administraciji Centara.

Naš Otac je mislio na veliku
društvenu važnost zadatka u
domaćinstvu, jer to je faktor
značajne transcendencije za
apostolski posao Opusa Dei. **Svi bi
nam se apostolski poslovi
raspadali kad moje kćeri ne bi
vodile Administraciju na onaj
znanstveni način, u nadnaravnom**

smislu, uz radost, umjetnički trud, jer znaju da služe Bogu i Bog ih gleda zadovoljan, zaljubljen u njih[1]. Također smo zahvalni Baki i Teti Carmen, jer njihova suradnja bila je odlučujuća u vrijeme kada su pomagale prvim ženama Opusa Dei. Od tada je taj način kao iskra koja sve zapali zahvaćala tisuće i tisuće domova na pet kontinenata.

Usuđujem se tvrditi da dobrim dijelom tužna kriza koju sada trpi društvo ima svoje korijene u zapuštanju doma. Kad bi se otac, majka i djeca s većom pažnjom zauzeli za brigu o kući, radosno preuzimajući odgovornost za različite poslove, porasla bi ljudska kvaliteta; širila bi se iskrena ljubav koju je Krist donio i izbjegli bi se mnogi uzroci konflikata.

U toj suradnji nitko se ne može osjećati neodgovornim: svi su odgovorni za taj trud. Roditelji u

obitelji, iako imaju mnoge profesionalne dužnosti, moraju biti odgovorni također i u tom aspektu koji toliko podržava njihove najbliže. Sveti Josemaría je pisao: ***Neka ne zaborave da je tajna bračne sreće u svakodnevnom, a ne u snovima. Ona je u pronalaženju skrivene radosti pri dolasku kući; u dragom ophodu s djecom; u radu svakoga dana, u čemu surađuje cijela obitelj; u dobrom raspoloženju kada ima i protivština s kojima se treba suočiti u sportskom duhu; u korištenju svih pogodnosti koje pruža civilizacija kako bi kuća bila udobna, život jednostavniji i djelotvornije obrazovanje***[\[2\]](#).

Sinovi i kćeri, kada odrastaju, također moraju ozbiljno uzeti svoje služenje u kući. Na taj način ***uče brinuti se za svoju obitelj, sazrijevaju dok dijele svoje žrtve i bolje cijene svoje darove***[\[3\]](#). S druge strane, ***bratstvo u obitelji na***

poseban način blista kada vidimo razumijevanje, strpljivost i ljubav onoga koji se zauzima za maloga brata ili malu sestru koji su najslabiji, bolesni ili imaju neku nepogodnost. Braća i sestre koji to čine mnogi su po cijelom svijetu i možda ne cijenimo dovoljno njihovu velikodušnost[4].

Ne mogu ne spomenuti da zahvaljujem Bogu za ljubav koju moje kćeri i moji sinovi ulažu u brigu za bolesnike. Od svakoga pojedinca ovisi zna li pretvoriti u molitvu materijalne detalje koji već nisu više samo materijalni. Biti s Isusom i vidjeti Isusa u ljudima, u onima koji trpe, mora se pretvoriti u „ono prirodno“, postojano, u jakoj vezi – kao što je rekao naš Otac – nadnaravnoga i prirodnoga, u jedinstvo života.

Ne kratimo svakodnevnu želju da u svakom Centru, u svakoj kući,

gledamo produžetak kuće u Nazaretu, oslonac i podršku za tisuće i milijune duša; uključujući i kada smo umorni. Možda u nama može nastati misao: uvijek isto, Gospodine... Ali ne radi se o istom. To je ono od uvijek, ali uz više ljubavi.

Povjerimo Gospodinu: Isuse, bez tebe ne možemo i ne želimo trošiti svoje dane; ništa dalje od nas nego udaljiti se od tvojih trideset godina u Nazaretu; također ni od rada našega Oca dok je vodio Administraciju prvoga Studentskoga doma; mora nas tjerati čežnja da pridonesemo nadnaravnoj i ljudskoj kategoriji toga zalaganja i svakoga zadatka koji je sačinjava.

Dobro koje možemo prenijeti na ljude, čak i ono koje se čini indiferentnim, vrlo je veliko. Prvo, jer sat za satom Gospodin se nalazi vrlo blizu: ide s nama i mi moramo ići s Njim. Osim toga, ne zaboravimo

da savršenstvo kojim odvijamo to svakodnevno služenje utječe na Crkvu i Djelo, sada i u budućnosti, po Općinstvu svetih.

Prenesimo se radosno i često u Nazaret, mjesto gdje su stanovali Isus, Marija i Josip. Među tim zidovima, u prijateljstvu s ljudima iz tog sela i u razgovorima sjedinjavala je vrlo jaka veza nebo i zemlju; to isto moramo stvoriti ondje gdje živimo i radimo. Sve nas mora poticati na intenzivan dijalog s Gospodinom i da surađujemo - u svakom zadatku – kako bi drugi ljudi u radosti i miru napredovali na stazama svakodnevnoga života.

Nisu malobrojni oni koji promatraju rad Administracije ili mir koji obično vlada u domovima vjernika Djela i koji misle i kažu: ovdje je Bog prisutan. Nema ničega realnijega. Održimo svoju svijest uvijek budnu u tome da Bog računa na našu

obnovljenu odgovornost, također i u trenucima kada smo nešto suhi ili iscrpljeni. Tada ponovimo: Gospodine, prikazujem ti ovaj umor, jer želim se više osloniti na tebe i bolje služiti drugima.

Isus, Marija i Josip znali su koristiti svoje različite zauzetosti, sve do najmanjih, s ljubavlju koja je pridonijela okusu ljubaznog i radosnog doma u onim siromašnim sobama u kojima su živjeli; siromašnim, ali bogatim po intenzivnosti nadnaravnoga i ljudskoga sadržaja - njih troje. Tako moramo postupati i mi, odgovorno, i dvadeset i četiri sata na dan, svaki sat u prisutnosti Božjoj, približit će zemlju i nebo i dovest će nebo na zemlju.

Ne zadržavam se na ostalim blagdanima u mjesecu lipnju: Tijelovo, Presveto Srce Isusovo, Bezgrešno Srce Marijino...

Pripremite te blagdane čvrsto
sjedineni sa svetim Josemaríjom.
Nastavimo moliti za Papu i njegove
suradnike; blagdan svetog Petra i
svetoga Pavla za nas je dobar
trenutak da intenziviramo molitvu. A
budite i čvrsto sjedinjeni s mojim
nakanama; ja uz pomoć Božju idem s
vama na vašem putu.

U velikoj radosti prisjećam se sada
prošloga svećeničkoga ređenja: to su
bili dani čvrstoga jedinstva i svi
prisutni su jednodušno očitovali
riječi: *quam bonum et quam
iucúndum habitáre fratres in unum!*
[5] Što drugim riječima znači: kako je
divno sačinjavati obitelj!

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. lipnja 2015.

[1] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 25.5.1974.

[2] Sveti Josemaría, *Razgovori*, br. 91.

[3] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 11.2.2015.

[4] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 18.2.2015.

[5] *Ps* 133, 1.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
lipanj-2015/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-lipanj-2015/) (22.02.2026.)